

loven, kan blive selvstændige. Dette skulde vi gerne fortsætte med, og derfor stilles der 1 500 000 Kr. til Raadighed til Ydelse af Tillægslaane. Jeg vil gerne understrege, at det er ønskeligt, at de Mennesker, der i tidligere Tid har faaet mindre Ejendomme i Kraft af de mindre Laaneværdier, der stilledes til Raadighed den Gang, og som nu gerne vil have Tillægslaane, bliver stillet saaledes, at de kan faa dette. Det er jo i mange Tilfælde de mest fremadstræbende Mennesker, Folk, der har Lyst til at arbejde sig fremad, og som nu ønsker at faa et større Stykke Jord, efter at de har opdyrket og kultiveret den Jord, de tidligere har faaet, og som de nu ikke mere finder tilstrækkelig. Jeg haaber, at de 1 500 000 Kr. kan strække til, saaledes at alle, der ønsker et Tillægslaane, virkelig ogsaa kan faa det.

Hvad angaar de andre Forhold, vil jeg gerne sige, at jeg anerkender fuldt ud, at § 2 har faaet den Affattelse, den har, saaledes at de forskellige Amtskommissioner kan faa anvist en ret betydelig Del af de Beløb, de skal arbejde med, forlods, saa at de forud ved, hvor meget de kan raade over, og jeg finder, at § 2 vil have den Virkning. Yderligere vil jeg sige, at de Millioner, der er Tale om at stille til Raadighed, skulde gerne komme til at tjene vort Lands og vort Erhvervs Udvikling paa den Maade, at vor Ungdom kan føle sig tryk, naar den gaar ind i det Erhverv, der her er Tale om. Om det kan lade sig gøre ved Hjælp af de Laanebeløb, der her stilles til Raadighed, afhænger meget af, hvorledes den Ungdom er, som ønsker at komme i Betragtning ved Udelingen af disse Laanebeløb.

Der er af den højtærede Landbrugsminister peget paa, at de unge selv har et betydeligt Ansvar. Jeg vil gerne understrege, at vi ældre, som skal bevilge Beløbene her inde paa Rigsdagen, jo intet kan foretage os heroverfor. Det er Ungdommen Landet over, som her maa give Udtryk for sin Stilling, maa raade over, hvad vi giver Midler til i disse Love. Jeg mener ikke, vi skal strides om, hvilken af de to Brugsformer, der var til Diskussion i Fjor, der er den bedste, den mest virkningsfulde; vi bør kun sørge for, at den Ungdom, som ønsker Jord, men som ikke selv er i Stand til at skaffe Midler til at købe Jord for, bliver sat i Stand dertil af Staten, saaledes at de store Ofre, der her bringes, kan betyde en Sikring af disse unges Fremtid. Hele Jordlovgivningen fra 1899 har taget Sigte paa dette, og jeg kan paa det bedste anbefale, at vi ved-

tager dette Forslag uændret, saaledes som det foreligger fra Folketinget.

Jensen (Aale): Jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre, naar han siger, at det Beløb, vi her bevilger, skulde gerne virke paa den Maade, at de unge Mennesker — for Resten kan det i mange Tilfælde ogsaa være forholdsvis ældre Mennesker, der falder ind under Lovens Bestemmelser — kan føle sig trygge ved at komme til at virke under disse Bestemmelser. Jeg kan derimod ikke følge den ærede Ordfører i, at vi ikke her skal strides om, hvilke Principper der er de bedste, men at det skal overlades til dem, som skal benytte Loven. Det forekommer mig, at vi her netop hver især maa arbejde for de Principper, vi anser for at være de rigtige. Den højtærede Landbrugsminister sagde i sit Indledningsforedrag, at der har været saa stærk Efterspørgsel efter at komme i Betragtning i Henhold til den Lov, vi vedtog for godt 1 Aar siden, at det Beløb, der da blev stillet til Raadighed, allerede var opbrugt og mere end opbrugt. Jeg vil sige til den højtærede Landbrugsminister, at han ikke efter den Behandling, vi havde af det foregaaende Forslag, hvor man stredes om, hvem der var blevet Sejrherre, bør henfalde i den Sejrsrus, som han maaske kunde være tilbøjelig til, naar han tror, at det er sket, fordi man anser Loven af 22. Juni 1917 for at yde bedre Vilkaar end Loven af 4. Oktober 1919. Nej, det ligger simpelt hen i, at man ingen nærværdig Lensjord havdeovre i Jylland, og det er jo navnlig der, Beløbet er overtrukket. Der var derimod mange, som ellers meget gerne vilde have været ind under Loven af 4. Oktober 1919, og mange, som havde udtalt Ønsket om at komme ind under lignende Former, selv om man ikke ønskede absolut den Form, der blev vedtaget i Loven af 1919.

Naar man vil benytte Statens Midler, hvad enten det er paa den ene eller den anden Maade, saa forekommer det mig, at vi fra Rigsdagens Side bør betragte det som vor første Opgave, at de, som faar disse Midler til Raadighed, faar Midlerne paa en saadan Maade, at de kan drage Nytte af dem og kan være sikre paa at faa Nytte af dem. Det, det drejer sig om her, er, at de unge faar Jord og faar Hjem, hvor de bygger og gerne vil blive ved at være, og jeg mener 'da, at vi fra Rigsdagens Side bør skaffe dem en saa solid Besiddelsesform, at de kan være sikre paa, at den dygtige, paapasselige, energiske Besidder kan blive ved sit Brug. Det er jo ikke